

Introitus

Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása... Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá.

Žalm 62,2 a 6

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl obět ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“

Genesis 4, 1-7

Davidův; poučující. Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti. Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronářikal. Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru. Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne. Tys má skrýše, ty mě chráníš před soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem. Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. Nebudte jako kuň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudržíš. Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství. Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce!

Žalm 32

Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně.

Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.

Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.

1. Korintským 11, 27-29

Hodně vhodně

Máme jíst a pít u prostřeného stolu. Jsme k němu pozváni. A už už se zvedáme, abychom si z něj vzali. A apoštol nás maličko zdrží. Musíme sami sebe zkoumat, zda jíme vhodně či nevhodně. A to zkoumání zjevně nesměruje vůči saku a kravatě, ale vůči našemu svědomí. Že v Korintu šlo o něco jiného, než dnes, to nám nesmí být výmluvou¹. Jde o hřích vůči Bohu a lidem kolem nás a naše vyrovnání s ním.

Co je však hřichem? Mohou se stavět různé žebříčky, které naznačují, co je hřichem. Máme přece Desatero. A podle něho se zkoumáme. A rychle odpovídáme: „Nikoho jsem nezabil a neokradl...“ Za Pánem Ježíšem přišel mladý muž. Mladí lidé možná tyto věci ještě řeší, ti starší si čím dál častěji řeknou: „Já už jsem takovej, to je povaha, jsem po tátovi či po mamince nebo po strýcovi...“ Ale tento mladý muž se ptal: „Co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ a pak spolu přebrali Desatero, které mu Pán Ježíš doporučil. „To všechno zachovávám od svého mládí“, odpovídal mladík a Pán Ježíš se na něj podíval a podle evangelisty Marka neskrýval potěšení. Zamíloval si ho na první pohled. Ovšem, to, co mladému muži velice bránilo v získání věčného života bylo to, co *nedělal*. Mistr jej vyzýval, aby

¹ V Korintě se slavila Večeře Páně při skutečném jídle. Navečer se církev sešla, lidé spolu večeřeli a po či při skutečné večeři, ve které spolu sdíleli to, co přinesli, se lámal chléb a podával kalich. No, a někteří lidé si přinesli v baťůžku, našrali se ze svých zásob a nehleděli na druhé. Také něco *nedělali*!

rozdal svůj majetek a následoval jej. Mladík nenásledoval Mistra, nežil s ním (Markovo evangelium 10, 17-22) Stejně tak, když apoštol vypisuje největší tragédii stvoření, píše ve své zprávě o stavu lidstva (Římanům 1, 21 a 28) *Nevzdali čest stvořiteli... nebyli mu vděční... nedovedli si vážít pravého poznání.* Proto jsou na tom tak a *dělají* všechno to zlé. Jsme tedy ve hříchu vůči Pánu Bohu, vůči nebi i lidem².

Dovolte mi nahlédnout to z několika úhlů, ještě praktičtěji. Poprvé: V našem životě je nějaká naše zlá činnost, po které paseme sami u sebe je až důsledkem toho, co neděláme. Rádi bychom se zbavili některých návyků, změnili svoje chování, odvážnější mluví o proměně svojí povahy. Býváme nešťastní z toho, co děláme. A při tom je tajemství v tom - co neděláme!

Podruhé: Ne každý je sám ze sebe nešťastný. Býváme také v obraně, protože nic zlého neděláme. Jako vážení křesťané si užíváme své dobré pověsti. „Ale my máme za sebou přece spoustu chvályhodných věcí!“ říkáme. „Jsme úspěšní, vážení...“ Ale při tom všem nemáme čas na svůj vztah k Pánu Bohu, k nejbližším, dětem, partnerovi. Nakonec si nahrazujeme si lidské i Boží vztahy věcmi, nárůživostmi, sportem, kulturou, čtyřnohými miláčky. Není čas na Boha a na člověka, je čas na věci: „Musí se přece udělat to, či ono...“ Těžko skrýváme zoufalou a rozhněvanou obhajobu naší horečnaté a zmatené (zlo)činnosti, kterou nahrazujeme naší nečinností. A přátelé, já mluvím i o takové svaté činnosti, pro kterou neděláme podstatné věci v manželství, v rodině, ve společnosti.

A potřetí: A když už na někoho dopadnou potíže, hledáme chybu v tom, co dělal. Zbožní přátelé seděli Jóbovi za krkem a hledali jeho provinění. Potřebovali, aby se už konečně přiznal. Na konci se rozčílili a skoro se vztekli pěnou u úst Jóbovi vnucovali, že prznil dětičky (Jób 22,9), doslova *drtil jejich paže*. Musel přece něco zlého dělat! Jenže Jóbovým hříchem bylo to, co *nedělal* – Nepřiznal Pánu Bohu, že *může všechno* (Jób 42, 2).

Dobře. Chceme tedy poznat, co neděláme! Ano, jistě, já jsem nikoho nechtěl odehnat od prostřeného stolu! Rád bych s vámi všemi hodně vhodně jedl a pil. Co tedy s tím?!

Vláda nad hříchem

Z textů, které jsme četli, se můžeme zaprvé naučit že nad hříchem máme vládnout. Naše postavení je v roli vládců, ne poddaných. Vládce si rozumně připustí, že hřích je až tady, přímo na našem zápraží (což se stává tak snadno, tak lehko se nás hřích přichytí, dokonce nás velmi snadno obklíčí³) Ano, to je realita. Moudrý vládce čeká nepřítel. Ale vládne na nad ním! Vládce má hřích vykázat ven.

Pokud máte dojem, že se vám vysmívám, že jsem se zbláznil... Chápu vás. Vím, že jste se léta pokoušeli svůj hřích opustit. Dávno všechno, co jsem řekl, víte! Málokdo ví, jak je to hořké, jak máte mnoho proher... Jenže hřích nesmíte okopávat do kotníků, ale musíte mířit přímo doprostřed čela. Ano, vzal jsem si vysoký cíl, protože jedině ten je správný. Nad hříchem je třeba vládnout. Pansky s ním jednat.

Smrt Páně zvěstujeme

Jen v jednom máte pravdu. Potřebujeme nějakou sílu, oporu. Moderně by se řeklo: potřebujeme mandát. A silný mandát! Žádný prezidentský⁴. A my to ani docenit neumíme, ale hřích se před ním třese. Ježíš Kristus je Pán, obětoval svůj život a má velmi silný mandát. Šel až do krve⁵, to nikdo z nás! Můžeme se opřít o svého Mistra. Tak i mladý muž z příběhu, který jsem citoval na začátku (Markovo evangelium 10) tedy měl říci, že vše rozdá a bude Mistra následovat. Proto budu dnes rozdávát chléb a víno a zvěstovat s vámi všemi smrt Pána Ježíše za nás, dovolávat se jí a brát z ní sílu.

2 Mladší – nazývaný Marnotratný syn – vyznává: „*Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.*“ Lukášovo evangelium 15, 21

3 *Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obklíčující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje...* Židům 12, 1

4 ...Jaromíre, chováš se jak malé děčko, víš *co on má starosti s celú tu Evropu s vesmírem a vůbec všecko.* (Jarek Nohavica)

5 Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojující... / Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev... (Židům 12, 4)

Vstanu, půjdu

Je tu patrné rozhodnutí člověka, otevřené hodnocení skutečnosti. V textu, který jsme četli na začátku z Žalmu 32 se odhodlal David k přiznání. Co dělal? Když jeho vojska válčila daleko, válel se doma – *nedělal* to, co by, jako vojevůdce, měl. A tak udělal to, co nechtěl. Sbalil Betsabé a ukradl ji jejímu muži. A velmi toho litoval! V žalmu říká: „*Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.*“ Podobný rozhovor vede se sebou samým i mladší syn z podobenství o Marnotratných synech: „*Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě.*“ Už, když to udělali – bylo jim odpuštěno. Ten syn to ještě dokonal, když to tatínkovi řekl.

Bratři a sestry, dnes uchopíme opět sebevládu, dnes se odvoláme na smrt Pána Ježíše, dnes se odvážíme vyznání. A půjdeme za svým Mistrem a mnohé se v našem životě změní!